

David Baldacci

Doodskleur

A.W. Bruna Uitgevers

1

Wie heeft je gedood?

Of: wie heeft je vermoórd?

Dat is immers een groot verschil.

Amos Decker stond op de achterveranda van het huis van de zus van zijn FBI-collega, Alex Jamison, waar hij en Jamison logeerden. Met twee vingers pakte hij zijn derde flesje bier van de avond. Hij wist dat de meeste mensen nooit over dit soort dingen nadachten, omdat ze daar geen reden voor hadden. Maar het beantwoorden van de laatste vraag maakte een groot deel uit van Deckers professionele leven, wat eigenlijk het enige leven was dat hij nog had.

Hij was zich er ook van bewust dat het verschil tussen deze twee vragen ingewikkelder was dan sommige mensen misschien dachten.

Je kunt bijvoorbeeld iemand doden zonder juridisch gezien een moord te plegen.

En je hebt dood door ongeval. Je auto botst onopzettelijk tegen een andere auto met dood als gevolg. Of je laat een vuurwapen vallen dat afgaat en de kogel doodt een omstander. Dan is er wel iemand dood, maar is het wettelijk gezien geen moord.

Dan heb je nog hulp bij zelfdoding. Een terminaal zieke persoon lijdt en wil een einde aan zijn leven maken, en jij helpt diegene daarbij. Die praktijk is legaal in bepaalde plaatsen en wettelijk verboden in andere. Ook dan is er iemand dood en die dood was, in tegenstelling tot dood door ongeval, wel opzettelijk, maar toch niet hetzelfde als moord omdat het de keus van de overledene was om een einde aan zijn leven te maken.

Verder is er doodslag. Het beste voorbeeld daarvan is zelfverdediging: dan wil je iemand wel kwaad doen, maar in de wet staat dat je het recht hebt jezelf te verdedigen.

Er waren verschillende graden van moord. Als je niet oplette en een auto-ongeluk veroorzaakte of je wapen liet vallen en iemand daardoor

stierf, dan kon je worden beschuldigd van onopzettelijke doodslag.

Als je iemand spontaan aftuigde waardoor deze persoon stierf, kon je worden beschuldigd van de ernstigere misdaad opzettelijke doodslag.

Doodslag zonder voorbedachten rade, bijna hetzelfde als opzettelijke doodslag, had het element van kwaadaardige opzet en mogelijke roekeloosheid, maar niet ook voorbedachten rade of planning, zoals het vaak werd genoemd.

Decker dronk zijn bier terwijl hij de wettelijke voorwaarden overdacht van het opzettelijk beëindigen van het leven van een ander. De laatste graad was de ergste van allemaal, vond hij. Moord met voorbedachten rade vereiste bijna altijd de specifieke elementen van opzet, planning en voorbedachtheid. Dan wilde je de dood van iemand om er zelf beter van te worden en je maakte van tevoren plannen om ervoor te zorgen dat die dood echt intrad.

De zwaarste juridische gevolgen van allemaal zijn gereserveerd voor deze activiteiten. Decker had bijna zijn hele volwassen leven gejaagd op deze soort criminelen.

Hij nam nog een slok bier.

Ik jaag op moordenaars. En eigenlijk is dat het enige waar ik goed in ben.

Hij keek naar de nachtelijke hemel boven het noordwesten van Pennsylvania vlak bij de grens met Ohio, in een stadje dat Baronville heette. Hij had gehoord dat het ooit een welvarende fabrieks- en mijnstad was geweest die was opgericht door en vernoemd naar de familie Baron die – lang geleden – de mijnen had gegraven en de fabrieken had gebouwd. Maar die economische drijfveren waren allang verdwenen en veel was er niet overgebleven. Toch leken de inwoners op verschillende manieren de kost te verdienen, met een verschillende mate van succes. Datzelfde gold natuurlijk voor veel van dit soort stadjes verspreid over de Verenigde Staten.

Binnen zat Alex Jamison witte wijn te drinken met haar oudere zus Amber en ze kletste met Zoe, haar bijdehante nichtje van bijna zes. Decker en Jamison waren hier op vakantie nadat ze als leden van een *special taskforce* van de FBI in Washington een paar misdaden hadden opgelost. Decker was liever niet met Jamison meegegaan, maar hun baas, *special agent* Bogart, had erop gestaan dat Decker een soort rustpauze nam. En toen Jamison voorstelde dat hij met haar mee zou

gaan naar haar zus, kon Decker geen enkele andere plek bedenken om naartoe te gaan.

Dus hier ben ik dan.

Hij nam nog een slok bier en keek naar zijn schoenen, maat 47.

Toen ze hier aankwamen, waren ze aan elkaar voorgesteld, hadden ze elkaar omhelsd, vriendelijke dingen tegen elkaar gezegd en hun bagage naar hun kamers gebracht. Daarna had Jamison, omdat Amber en haar gezin hier pas waren komen wonen, housewarmingcadeautjes aan haar zus en haar nichtje gegeven. Ze bereidden het avondeten en genoten ervan, maar al veel eerder had Decker niet meer geweten wat hij moest zeggen of doen wat maatschappelijk gezien acceptabel was. Toen had Jamison, die hem misschien beter kende dan wie ook, discreet voorgesteld dat hij maar beter met zijn bier – en zijn sociale onhandigheid – naar buiten kon gaan zodat de zussen even konden bijpraten zoals vrouwen vaak doen als er geen mannen bij zijn.

Hij was niet altijd zo sociaal onhandig geweest. Decker was één meter achtentachtig, woog iets meer dan honderddertig kilo – nou ja, misschien wel meer dan ‘iets meer’ – en was vroeger professioneel footballspeler geweest. Toen was hij gezellig, sociaal, zelfs een beetje gek geweest, had graag plezier gemaakt en zat nooit verlegen om een grapje. Maar toen had hij op het footballveld vanuit zijn blinde hoek die keiharde klap op zijn hoofd gekregen en die had zowel zijn leven als zijn persoonlijkheid voor altijd veranderd. De hersenbeschadiging die daar het gevolg van was, had bijna zijn dood betekend. En hoewel hij het had overleefd, had de klap zijn hersens gedwongen de beschadigde delen opnieuw te bedraden zodat ze konden herstellen. Dit proces had twee opvallende zaken tot gevolg gehad.

Een van die gevolgen was hyperthymesie: een perfect geheugen. Mensen met hyperthymesie konden dat meestal alleen toepassen op autobiografische informatie en bezaten vaak een kleinere geheugen-capaciteit dan gemiddeld voor andere aspecten van hun leven. Maar dat gold niet voor Decker. Bij hem was het alsof iemand een camera in zijn hoofd had geplaatst die een onbeperkt aantal foto's kon maken. Hij was nu de 'geheugenman', niet in staat om ook maar iets te vergeten. En Decker had gemerkt dat dat geen onverdeeld genoegen was.

Het tweede gevolg was synesthesie. Hij associeerde de gekste zaken, zoals de dood, met een kleur. In het geval van de dood was dat een

felblauwe kleur waarvan Deckers nekharen rechtovereind gingen staan en hij onpasselijk werd.

Maar niet alleen zijn hersens waren veranderd, ook zijn persoonlijkheid was veranderd. De sociale, opgewekte grappenmaker was voor altijd verdwenen en vervangen door...

Door mij.

Toen zijn footballcarrière definitief ten einde was, was hij eerst politieagent geworden en daarna rechercheur Moordzaken in zijn woonplaats Burlington, Ohio. Hij was getrouwd geweest met een fantastische vrouw die Cassandra heette, of Cassie zoals hij haar altijd noemde, en ze hadden een prachtige dochter, Molly.

Hadden.

Dat was allemaal verleden tijd, want nu had hij geen aantrekkelijke vrouw en geen prachtige dochter meer.

Wie heeft jullie gedood?

Wie heeft jullie vermoord?

Decker had ontdekt wie zijn gezin van hem had afgenomen en die persoon had daar de ultieme prijs voor betaald.

Maar dat was niets vergeleken met de prijs die Decker had betaald. Die hij nog altijd betaalde. En die hij zou blijven betalen tot hij zijn laatste adem uitblies.

‘Tante Alex zegt dat je niets kunt vergeten.’

Decker hield op met peinzen en keek naar haar.

Zoe Mitchell, met twee blonde paardenstaarten, een roze truitje met lange mouwen en bloemen erop en een witte korte broek waarin haar knieën zichtbaar waren, stond bij hem op de houten achterveranda van het huis en keek hem nieuwsgierig aan.

‘Mijn geheugen is vrij goed, ja,’ zei Decker.

Zoe hield een vel papier omhoog waar een hele reeks getallen op stond. Ze gaf het aan hem en vroeg hoopvol: ‘Kun je deze allemaal onthouden?’

Decker keek ernaar en gaf haar het papier terug.

‘Betekent dit dat je ze niet kunt onthouden?’ vroeg Zoe met een teleurgestelde uitdrukking op haar sproeterige gezicht.

‘Nee, dit betekent dat ik dat al heb gedaan.’ Hij somde de getallen op, in dezelfde volgorde als waarin ze op het papier stonden, omdat hij dat in gedachten zag: het vel met getallen.

Ze glimlachte waardoor haar vooruitstekende tanden zichtbaar werden. ‘Jeetje, wat cool!’

‘Vind je dat?’ vroeg Decker.

Haar lichtblauwe ogen werden groot toen hij dat vroeg. ‘Jij niet dan?’
‘Soms wel. Ja, het kan cool zijn.’ Hij stond tegen de balustrade geleund en nam een slok bier.

Zoe keek naar hem. ‘Tante Alex zegt dat je slechte mensen oppakt.’

‘Dat doen we samen. Ze heeft er een goed instinct voor.’

Zoe keek hem vragend aan vanwege zijn antwoord.

Hij legde uit: ‘Ze kan mensen heel goed inschatten en ze ziet dingen die andere mensen niet zien.’

‘Zij is mijn lievelingstante.’

‘Hoeveel tantes heb je?’

Ze zuchtte. ‘Een heleboel, maar niet eentje is even cool als tante Alex.’
Zoe straalde weer. ‘Ze is bij ons op bezoek omdat ik bijna jarig ben. Ik word zes!’

‘Dat heb ik gehoord. Dan gaan we met z’n allen uit eten.’ Decker keek ongemakkelijk om zich heen.

Zoe bleef naar hem kijken. ‘Je bent echt heel erg groot,’ zei ze.

‘Dat heb ik wel vaker gehoord.’

‘Jij zult toch niet toelaten dat iemand van die slechte mensen tante Alex kwaad doet?’ vroeg Zoe opeens gespannen.

Decker had net een slok bier willen nemen, maar liet het flesje nu langzaam zakken. ‘Nee, dat laat ik niet toe. Ik bedoel, ik zal mijn uiterste best doen om te voorkomen dat dat ooit gebeurt,’ voegde hij er een beetje nietszeggend aan toe.

In de verte was zacht gerommel te horen.

‘Volgens mij gaat het onweten,’ zei Decker snel, om maar een ander onderwerp aan te snijden.

Hij keek naar Zoe en zag dat ze hem nog steeds met haar onschuldige blik aankeek.

Hij wendde zijn blik af toen er weer een zacht gerommel klonk.

De zomer was voorbij, en de onweersbuien die gepaard gingen met de naadloze overgang naar de herfst kwamen snel op hen af.

‘Het onweer komt echt dichterbij,’ zei Decker, meer tegen zichzelf dan tegen Zoe.

Hij keek naar het huis achter Zoe’s huis. Dat leek een exacte kopie: zelfde vorm, zelfde houten achterveranda, zelfde tuin, zelfde soort esdoorn midden in het verdorde gras.

Maar er was één verschil.

De lichten in het andere huis flikkerden nu: aan, uit, aan, uit.

Decker keek naar de lucht. Ondanks het gerommel was er nog geen bliksem, voor zover hij kon zien niet tenminste. Het was nu ook iets kouder en er vormde zich een laag mist waardoor de lucht, in combinatie met de wolken die zich samenpakten, nog donkerder werd.

Even later zag hij de reflectie van knipperende rode lichtjes in de lucht. Hij kon het vliegtuig niet zien, maar hij dacht dat het misschien probeerde op te stijgen of te landen voordat het onweer losbarstte.

Hij keek weer naar het huis en zag dat het licht aan- en uitging, bijna als een soort morsecode. Misschien door de vochtigheid, dacht Decker. Vochtige elektrische bedrading zou het geflikker kunnen veroorzaken.

Hij hoorde een geluid, maar wist niet waar het vandaan kwam. Toen hoorde hij het weer. En nog een keer. Steeds hetzelfde geluid. Eigenlijk waren het twee verschillende geluiden, het ene klonk als een stevig gebons en het andere als een soort schrapend geluid.

Toen werd er ergens een auto gestart. In de straat voor het huis waar hij nu naar keek, dacht hij. Die auto zou het naderende onweer tegenmoetrijden.

Een paar minuten later zag hij de eerste bliksemflits die in de grond vlak voor hem leek te verdwijnen. Daarna hoorde hij een veel hardere klap onweer. De lucht werd steeds donkerder en dreigender. De wind joeg het onweer snel over hen heen.

‘We kunnen maar beter naar binnen gaan,’ zei Zoe zenuwachtig. ‘Mama zegt dat er meer mensen door de bliksem worden getroffen dan je denkt.’

‘Wie wonen daar, Zoe?’ vroeg hij en hij wees naar het andere huis.

Zoe, al met haar hand op de kruk van de achterdeur, zei: ‘Dat weet ik niet.’

Decker bleef naar het huis kijken en zag opeens een lichtflits. Dat was in dat andere huis, achter een van de ramen. Hij wist niet of het een reflectie op het glas was van een lamp die binnen brandde of dat de oorzaak ingewikkelder was, of potentieel gevaarlijk.

Hij zette zijn bierflesje neer en rende van de veranda af. Hij moest dit uitzoeken.

‘Waar ga je naartoe?’ riep Zoe hem achterna, met een paniekerige klank in haar stem.

Hij riep over zijn schouder: ‘Ga naar binnen, Zoe, ik... ik moet even iets controleren.’

Een nieuwe bliksemflits, gevolgd door zo'n oorverdovende donderslag dat Zoe naar binnen sprintte, terwijl Decker de andere kant op rende.

Decker had nu weliswaar een enorm lichaam, maar hij was jarenlang sportman geweest. Hij pakte de bovenrand van het hek tussen de twee tuinen vast, sprong er soepel overheen en landde in de andere tuin.

Hij rende over het grasveld naar het huis. Hij voelde dat de temperatuur daalde nu het onweer heel dichtbij was. Hij voelde de volle kracht van de aanzwellende wind. Hij was opgegroeid in het Midden-Westen en gewend aan deze gevaarlijke weersystemen die zo vaak in de Ohio Valley voorkwamen, zich opbouwden en dan tornado's vormden, net zoals een tumor gemuteerde cellen vormt.

Hij wist dat het hierna zou gaan regenen, waarschijnlijk in bijna horizontale regensluiers.

Zodra hij de veranda van het huis had bereikt, rende hij de trap op. Hij keek niet achterom naar Ambers huis en zag dus niet dat Alex Jamison naar buiten kwam om te kijken waar hij was.

Op dat moment was hij al bij het raam waar hij de vonk had gezien. Nu rook hij het ook, en dat bevestigde zijn vermoedens: elektrische bedrading was in contact gekomen met vocht. Hij had moorden onderzocht die gepaard waren gegaan met brandstichting en de geur was onmiskenbaar. Binnen was er brand.

Hij drukte zijn gezicht tegen het raam en keek naar binnen. Brand door kortsluiting verspreidt zich vaak snel, en omdat het vaak achter een muur ontstaat kan zo'n brand zich ongezien uitbreiden tot het te laat is. Niet veel later werd zijn grootste angst bewaarheid: binnen zag hij flakkerende vlammen en opstijgende rook.

Toen keek hij naar rechts, terwijl een bliksemflits de hele omgeving verlichtte.

Decker verstijfde door wat hij zag in het licht van de bliksemflits. Even later schudde hij de verlamming van zich af en hij rende naar de achterdeur. Zonder ook maar even te aarzelen duwde hij er met zijn schouder tegenaan, zoals hij als quarterback vaak had gedaan. De dunne deur bezweek onder zijn enorme kracht en zwaaide open.

Inmiddels had het onweer zijn volle kracht bereikt, zodat Decker niet hoorde dat Jamison hem riep. Ze was van de veranda gesprongen en rende naar het tuinhek toen Decker de deur openduwde. De regen kwam inmiddels met bakken uit de hemel en werd door de wind opge-

zweept tot striemende vlagen, terwijl de storm miljoenen liters water over de westelijke rand van de Keystone State uitgoot. Jamison was zonder schoenen naar buiten gerend en was al doorweekt voordat ze halverwege het hek was.

Een doorweekte Decker stormde de keuken binnen en rende naar rechts. Hij had zijn Beretta getrokken en hield hem voor zich. Hij wilde dat hij niet zoveel bier had gedronken, want hij kon weleens een fijnere motoriek nodig hebben dan hij nu bezat.

Hij beende door de donkere gang en botste tegen een muur. Er viel iets op de grond toen hij met zijn lichaam langs de muur streek.

Een foto.

Decker vervloekte zichzelf; hij had zojuist wat nu een plaats delict was verstoord, iets wat hij onvergeeflijk zou hebben gevonden als iemand anders dat had gedaan. Toch was er niets aan te doen. Hij wist niet wat hier aan de hand was. Wat hij had gezien, was misschien slechts het topje van de ijsberg.

Heel behoedzaam stak hij eerst zijn pistool en toen zijn hoofd om de hoek. Hij checkte het vertrek met twee langdurige visuele controles en ging rechtop staan.

Nu wist Decker wat eerst de vonk en daarna de vlammen had veroorzaakt.

En de flikkerende lampen.

Blootliggende elektrische bedrading was inderdaad in contact gekomen met vloeistof.

Maar niet met water.

Met bloed.

2

‘Decker?’

Decker keek om de hoek en zag Jamison die drijfnat, rillend en blootsvoets verderop in de gang stond, waar hij net vandaan was gekomen.

‘Heb je je pistool bij je?’ vroeg hij zacht. Hij werd overspoeld door de ene na de andere felblauwe golf en hij was misselijk en duizelig.

Jamison schudde haar hoofd.

Hij wenkte haar.

Ze kwam snel naar hem toe, liep de hoek om, zag wat Decker al had gezien en bleef stokstijf staan. ‘O, mijn god!’

Decker knikte. Dat was een passende uitdrukking voor wat ze allebei zagen.

De man hing immers aan het plafond.

Er was een touw door een haak getrokken waar eerst de kroonluchter aan had gehangen die nu op de grond lag.

De lus was om de hals van de man gelegd.

Maar dood door ophanging ging over het algemeen niet gepaard met bloedverlies.

Decker keek naar de houten vloer. Het bloed had een plasje gevormd, was daarna naar de muur gestroomd waar het contact had gemaakt met het snoer van een staande lamp waardoor kortsluiting was ontstaan. Voordat Jamison er was, had Decker het snoer uit het stopcontact getrokken en de vlammen uitgetrapt. Een stuk van een vierkant kleed en een loshangende baan behang hadden eveneens vlam gevat, maar ook dat vuur had hij snel gedoofd. Met zijn natte colbertje had hij de vlammen op de muur gedoofd en daarna had hij het tapijt opgerold om dat vuur te doven. Daarna was hij achteruitgestapt om de plaats delict niet verder te verstoren. Op dat moment had Jamison hem geroepen.

Decker bekeek het lichaam van de man aandachtig, op zoek naar een

mogelijke wond die de grote hoeveelheid bloed kon verklaren.

Hij zag niets. En hij kon nu ook niet beter kijken. Dat zou moeten wachten tot de politie er was.

Iets anders kon echter niet wachten.

Jamison verwoordde wat hij had gedacht. Ze fluisterde: ‘Denk je dat er nog iemand binnen is?’

‘Dat moeten we zien te achterhalen. Heb je je telefoon bij je?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet. En ik heb hier ook geen telefoon gezien. Oké, ik wil dat je teruggaat naar het huis van je zus en de politie belt. Dan doorzoek ik de rest van het huis.’

‘Decker, je moet wachten tot de politie er is! Je hebt geen enkele back-up.’

‘Er kan iemand gewond zijn én de moordenaar kan hier nog rondlopen.’

‘Die laatste mogelijkheid baart me dus zorgen,’ siste Jamison.

‘Ik ben een politieagent,’ antwoordde Decker. ‘Ik ben hiervoor opgeleid en ik heb een pistool. De kans is heel groot dat de moordenaar, als hij hier nog is, kleiner is dan ik ben. Ga nu maar.’

Jamison draaide zich langzaam om en rende vervolgens door de gang en daarna de regen weer in.

Decker doorzocht de begane grond. Het huis had een bovenverdieping en, als het echt precies dezelfde indeling had als het huis van Jamisons zus, ook een kelder. Decker liep door de gang naar de trap, rende met twee treden tegelijk naar boven en voelde met elke sprong dat zijn stijve dijbeenspieren een beetje trokken. Hij was huizen binnengegaan waarin mensen waren gestorven in de tien jaar dat hij als politieagent had gewerkt, en daarna ook als rechercheur in Ohio. Je moest bepaalde procedures volgen om een huis zo veilig mogelijk te checken en die stonden allemaal in zijn geheugen gegrift. Toch kon je het niet echt vergelijken met op een fiets rijden, en wel om één belangrijke reden: fietsen schoten niet op je.

Boven waren twee kleine slaapkamers met kasten, met ertussenin een badkamer met een deur naar beide kamers. Decker checkte ze allemaal en vond niets. Het huis leek verlaten.

Maar misschien was er ook niets te vinden behalve de man die op de begane grond aan het plafond hing.

Decker ging weer naar beneden en liep naar de kelderdeur.

Boven aan de trap was een lichtknopje, maar Decker deed het licht niet aan. Hij wist niet zeker of de kortsluiting de overige lichten in het huis ook had beschadigd, maar op dit moment was de duisternis zijn allergrootste vriend. Hij probeerde elke trede voordat hij zijn hele gewicht erop liet rusten. Toch kraakte er soms iets en dan verstijfde hij elke keer even. Hij bereikte de laatste traprede zonder dat iemand hem probeerde aan te vallen. Hij keek om zich heen. Hier beneden was het erg donker en hij kon het niet allemaal even duidelijk zien, maar het leek een onafgewerkte ruimte. Er hing een muffe geur die vaak werd geassocieerd met niet-afgewerkte kelders.

Hij liep voorzichtig door en viel bijna. Hij hervond zijn evenwicht en stapte snel achteruit.

Nu moest Decker het licht wel aandoen. Hij rende de trap weer op en drukte op het lichtknopje. Het licht ging aan. Met zijn pistool naar voren gericht liep hij langzaam de trap weer af tot hij zag waar hij over was gestruikeld.

Het gezicht keek naar hem op terwijl hij weer elektrische felblauwe schokgolven over hem heen voelde slaan.

Het was een man, achter in de dertig leek het. Hij had donker haar, een lichte huid en een gemiddelde lichaamsbouw. Hij leek ongeveer één meter vijfenzeventig, hoewel het moeilijk was zijn lengte goed in te schatten doordat hij op de grond lag.

Al deze observaties deed Decker automatisch dankzij zijn lange carrière als politieagent. En ze waren ook minder belangrijk dan de allerbelangrijkste observatie die hij deed: de man droeg een politie-uniform.

Decker knielde naast hem en legde zijn vinger tegen de hals van de man om te kijken of hij een hartslag voelde, maar dat was niet zo. Zijn huid was ook heel koud. Decker voelde aan zijn ledematen. Die waren stijf, dus was de rigor mortis al ingetreden. Dankzij Deckers loopbaan als rechercheur Moordzaken keek hij automatisch naar zowel de doodsoorzaak als het tijdstip waarop de dood was ingetreden.

Decker liet zijn blik over het lichaam dwalen op zoek naar wonden, maar zag ze niet. Hij zou het lijk niet verplaatsen. Hij had de plaats delict al voldoende verstoord.

Hij keek naar de mond van de man. Daar zat een beetje schuim. Dat zou een aanwijzing kunnen zijn van ten minste een paar manieren waarop hij was gestorven.

Een toeval.

Of vergif.

Oké, de doodsoorzaak was niet duidelijk. Maar het tijdstip van overlijden?

Hij keek naar de neusvleugels van de man. Vleesvliegen. Vrouwtjes. Ze hadden al eitjes gelegd, maar het waren er heel weinig. Vleesvliegen konden dood vlees van kilometers afstand ruiken en waren de beste vriend van een politieagent, want nu de biologische doods-klok al was begonnen te luiden konden deze invasieve insecten meehelpen met het bepalen van het tijdstip waarop de dood was ingetreden.

Maar nadat Decker al deze forensische elementen bij elkaar had opgeteld, begonnen er allerlei alarmbellen te rinkelen. Iets klopte hier niet.

Als de ledematen stijf waren, betekende dit dat de overledene al een tijdje dood was. Sterker nog, dan kon het lichaam de rigor mortis omkeren, van de grote spiergroepen terug naar de kleine; dat betekende dat iemand al heel lang dood kon zijn. En hoewel dat klopte met de koelheid van het lichaam, kwam dat zeker niet overeen met wat hij verder nog zag.

Zijn gedachten werden verstoord door het geluid van naderende sirenes.

Snel liep hij de trap weer op, deed zijn pistool in de holster, liep de voorveranda op en wachtte.

Vijftien seconden later stopte er een patrouillewagen voor het huis.

Terwijl Decker binnen was, was het noodweer iets minder heftig geworden, hoewel de bliksem nog steeds flitste en de donder nog steeds dreunde. Maar het regende in elk geval niet langer met horizontale sluiers.

Toen de agenten uitstapten, riep Decker iets tegen hen en hij liet zijn FBI-legitimatie zien. Beide agenten trokken hun wapen en een van hen richtte het licht van zijn zaklamp op Decker. 'Handen omhoog zodat we ze kunnen zien!' riep een agent, die jong en een beetje zenuwachtig leek.

Aangezien Decker beide handen al omhoog had waar ze zeker weten gezien konden worden, kon hij alleen nog maar zeggen: 'Ik ben van de FBI. Mijn partner heeft dit gemeld.'

De agenten liepen naar de veranda.

De andere agent, die in de veertig leek en een korte grijze snor had,

deed zijn pistool in de holster, nam Deckers legitimatie aan en bekeek die. Daarna scheen hij met zijn zaklamp op Deckers gezicht. ‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg hij.

‘Twee doden binnen. De ene hangt in de woonkamer, de andere ligt in de kelder.’ Decker keek naar het uniform van de agent. ‘Ik weet niet of hij een politieagent is of niet, maar de man in de kelder draagt hetzelfde soort uniform als u,’ zei Decker.

‘Wát?’ snauwde de oudere agent.

‘U zegt dat-ie dood is?’ vroeg de jongere agent, nog steeds met zijn pistool op Decker gericht.

Decker keek hem aan. ‘Ja, hij is dood. En kun je je wapen ergens anders op richten dan op mij?’

De jonge agent keek automatisch naar zijn partner, die knikte en Decker zijn legitimatie teruggaf.

‘Laat maar zien,’ zei de oudere agent.

Op dat moment kwam Jamison de hoek om rennen.

De jonge agent zwaaide met zijn pistool en richtte dat op haar.

‘Nee!’ brulde Decker. Hij sprong naar voren en gaf een klap tegen de arm van de agent vlak voordat deze schoot. De kogel vloog maar een kleine dertig centimeter over Jamisons hoofd heen.

Ze liet zich voorover in het gras vallen.

De jonge agent wankelde achteruit en richtte zijn wapen op Deckers hoofd.

‘Zij is mijn partner!’ brulde Decker. ‘Zij heeft jullie gebeld. Alex, ben je in orde?’

Jamison stond langzaam op en liep op trillende benen naar hen toe. Ze haalde diep adem en knikte. ‘Ja, ik ben in orde.’ Maar ze zag eruit alsof ze elk moment kon overgeven.

De oudere agent keek zijn partner strak aan en vroeg of hij Jamisons legitimatie mocht zien. Nadat hij die had bekeken gaf hij die aan haar terug en hij keek zijn partner aan. ‘Je had bijna een Fed doodgeschoten, Donny,’ zei hij ernstig. ‘En nu moet je aan je bureau een heleboel papieren invullen. En Interne Zaken zal je binnenstebuiten keren. Gefeliciteerd.’

De jongere agent deed zijn wapen in de holster, keek hem dreigend aan maar zei niets.

‘Laat maar eens zien,’ zei de oudere agent weer.

‘Deze kant op,’ antwoordde Decker.

3

‘Ik ken hem niet,’ zei de oudere agent die toen ze naar binnen liepen tegen Decker en Jamison had gezegd dat hij Will Curry heette. Zijn partner schudde zijn hoofd ook. Met zijn allen keken ze naar de geüniformeerde man die op de keldervloer lag. Het lichaam boven hadden ze al bekeken en ook die man kenden de agenten niet.

Curry wees naar de borst van de man. ‘Geen naamplaatje. We dragen er allemaal een.’

‘Zou u hem kúnnen kennen?’ vroeg Decker. ‘Ik bedoel, is het politiekorps hier klein?’

Curry dacht daar even over na. ‘Ik ken niet iedere agent in uniform, maar wel een heleboel.’

Decker zei: ‘Er zit geen pistool in zijn holster.’

Curry knikte. ‘Klopt, dat zag ik. En hij heeft ook geen comm-set. Luister, ik moet hier melding van maken. Moordzaken zal dit overnemen. Donny, je moet de omgeving afzetten met tape. En laat niemand in de buurt komen tot er versterking is.’

Donny vertrok om de opdracht uit te voeren, terwijl Curry zijn telefoon pakte, naar een hoek van de kelder liep en het telefoontje pleegde.

Decker knielde en bekeek het lichaam.

Jamison keek over zijn brede schouder mee. ‘Hoe is hij gestorven?’ vroeg ze.

‘Geen zichtbare wonden. Net als bij die man boven, hoewel daar al dat bloed ligt.’

‘Bij dood door ophanging zie je meestal geen bloed,’ zei Jamison. ‘Tenzij er iets in het lichaam kapot is gegaan en het bloed ergens naar buiten is gekomen.’

‘Er zat geen bloed op zijn kleren,’ zei Decker. ‘Ik begrijp niet hoe dat mogelijk is.’

Curry kwam weer bij hen staan. ‘Oké, ik moet een verklaring van

jullie beiden hebben en dan moeten jullie hier weg. De rechercheurs villen me levend als ze jullie hier zien.'

Ze gingen weer naar boven en liepen via de achterdeur naar buiten. Curry zag de shade. 'Hoe is dat gebeurd?'

'Toen ik het huis binnenging,' zei Decker. 'Ik zal uitleggen waarom.'

Het noodweer was nagenoeg voorbij, de lucht was enigszins opgeklaard en er waren zelfs een paar sterren zichtbaar.

Curry haalde zijn notitieboekje tevoorschijn. 'Oké, laat maar horen.'

Eerst legde Decker een verklaring af, en daarna Jamison. Toen ze klaar waren hoorden ze dat iemand hen riep.

'Alex, is alles in orde?'

Ze draaiden zich om en zagen dat Amber en Zoe bij het hek tussen de beide achtertuinen stonden.

'Ga maar weer naar binnen, nog een paar minuten, dan kom ik eraan,' riep Jamison terug. Toen Amber en Zoe terugliepen naar hun huis zei ze tegen Curry: 'Mijn zus Amber en haar dochter Zoe. Wij zijn bij hen op bezoek.'

'Zij wonen daar dus?' vroeg Curry.

'Ja.'

'We zullen met hen moeten praten. Misschien hebben ze iets gezien voorafgaand aan wat er met die twee slachtoffers is gebeurd.'

'Tuurlijk, prima,' zei Jamison.

'Wat doen jullie bij de FBI?' vroeg Curry.

'We sporen mensen op die andere mensen iets hebben aangedaan,' zei Decker. 'Zoals wat in dat huis is gebeurd.'

Curry leek te begrijpen waar Decker op doelde. 'Dit is geen federale zaak.'

'Het is grappig dat iets ergens op lijkt, maar toch iets anders blijkt te zijn,' zei Decker. 'Dus misschien kunnen we helpen.'

'Decker,' zei Jamison geïrriteerd. 'Wij zijn hier op vakantie. We zijn hier juist om even weg te zijn van al dat soort dingen.'

'Jij misschien,' zei Decker. 'Maar ik had geen enkele reden om weg te zijn van "al dat soort dingen".'

'Die beslissing is niet aan mij,' zei Curry. 'Neem dat maar op met Moordzaken.'

'Snap ik,' zei Decker.

Curry sloeg zijn notitieboekje dicht. 'Maar nu jullie hier toch zijn, hebben jullie al enig idee?'

Decker keek weer naar het huis. ‘Iemand ophangen is iets persoonlijk, het heeft iets te maken met controle. Dat is een afschuwelijke manier om te sterven. Die man is gewoon door wurging om het leven gekomen of misschien is zijn ruggengraat uiteindelijk geknapt. Hoe dan ook, dat duurt een tijdje.’

‘En dat bloed?’ vroeg Curry.

‘Waar dat vandaan komt? Als hij ergens anders bloed heeft verloren en iemand dat bloed heeft verzameld, hiernaartoe heeft gebracht en over de vloer heeft verspreid, wat had dat voor zin?’

‘En die man in de kelder?’ vroeg Curry.

‘Is hij wel of geen agent? Zo niet, waarom droeg hij dan een uniform? En nogmaals, hoe is hij gestorven? Ik heb geen wond gezien, maar hij had wat schuim op zijn lippen, dus zou het vergif kunnen zijn. En dan nog iets. Van wie is dit huis? Van die twee mannen? Of van iemand anders?’

Curry had zijn notitieboekje weer geopend en maakte snel een paar aantekeningen. ‘Nog meer?’

‘Ja. Ik denk dat jullie lijkschouwer moeite zal hebben met het bepalen van het tijdstip van overlijden.’

‘Waarom?’

‘Omdat wat ik vanavond heb gezien forensisch gezien bijna onmogelijk is.’